

ства въ нашѣмъ умѣ: да повнимъ, защо самъ си
 Богъ обитава въ насъ, за да ни бы врагъ-атъ; да
 развлече мысли-тѣ ны, и нѣщо въшшо да посѣе въ
 насъ. Сичкѣи-атъ скѣтъ, и сичка-та нѣгова блеска-
 вица и слава, да вѣде нищо предъ очи-тѣ ны. Са-
 мо единъ богъ въ ската троица, да обитава въ
 нашего сѣрце. „Прилѣпайся господѣви, еди́нъ
 „дѣхъ есть съ гбсподемъ. (1. Кор. 6. 17.) Онъ
 дарова́лъ намъ честна́а и велика́а ѡбѣтовані́а, ꙗ́кш
 да сіхъ ра́ди бѣдемъ причастницы божѣстваинаго
 е́стества, ѡтѣ́гше ꙗ́же въ мі́рѣ похотны́а тѣи.“ (2.
 Пет. 1. 14.).

Да вѣровами въ бога невидимаго, като чи сме
 го видѣли; и сѣкоги предъ него быле. „Вѣрѡѡи
 „въ ма, гѡвори спасітелъ, ꙗ́матъ живота вѣчнаго.
 „Азъ е́смь хлѣвъ живо́тныи.“ (Іоан. 6. 47.)

Р А З М Ы Ш Л Е Н І Е.

Скатыи бѡже, любѡвъ вѣчнаа, Отѣцъ гбспода
 нашегѡ Исѣса христѡ: Ты благоволилъ еси быти
 ѡи нашимъ Отцѣмъ! ѡ, Ка́ко си ты возлюбилъ че-
 ловѣ́къиъ! бѣе, кѡ́къ возлюбѣ ты ѡи мене вѣднагѡ
 ѡи грѣшнагѡ челове́ка! ѡ дарова мнѣ́ мі́ръ ѡи спа-
 сеніе, чрѣзъ сына своего́ гбспода моего́ Исѣса хри-
 ста. Ты благоволилъ еси ѡбита́ти въ менѣ́, за да
 живѣемъ ѡи азъ въ тебѣ́ еди́номъ. Глубѡ́ко твоѡ